

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Marion Lennox

Egy önfeledt éjszaka

Gina Wilkins

Dr. Kalandor

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti cím: *The Baby They Longed For*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Szerkesztette: Gaáli István

© Harlequin Books S. A., 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti cím: *Doctors in the Wedding* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás (első megjelenés: 2014)

• Szerkesztette: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 748–749. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

• Kép: Shutterstock

ISBN 978-963-540-966-2

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Marion Lennox

Egy önfeledt éjszaka

1. FEJEZET

Boldog az a menyasszony, akire süt a nap.

A menyasszony édesanyja pedig még boldogabb volt.

Addie anyukája azóta sugárzott, hogy elolvasta az időjárás-előrejelzést. Nem, tulajdonképpen azóta, hogy Gavin és Addie bejelentették az eljegyzésüket.

Dr. Adeline Blairnek, akit mindenki csak Addie-nek hívott, szintén sugárzónak kellett volna lennie, de nehezebbre esett. Úgy érezte, annyira eltávolodott a normális, mindennapi énjétől, mintha egy másik testbe csöppent volna.

Nem tartozik ide.

Miért? Minden tökéletes. Gyerekkori szerelméhez készül feleségül menni, és az édesanyját is boldoggá teszi. Talán még gyereket is vállalhatnának Gavinnel, mielőtt...

Ne gondolj rá. Ma ne.

Addie oldalra pillantott az édesanyjára, aki mellette ült a menyasszonyi limuzinban. Rák. Áttétekkel. Maeve ma úgy tűnt, jól van, de holnap...

Ne!

– Ez életem legboldogabb napja – suttogta Maeve.

Addie átölelte, ami nem volt könnyű a sok túll és a hosszú fátyol miatt.

Az autó megállt. A templom úgy nézett ki, mint egy képeskönyvben: a bejáratot rózsaboltzat keretezte. A vendégek már bent ültek, és várták a menyasszony érkezését. Egy fotós készenlétben állt.

Addie-nek nem voltak koszorúslányai. Az anyja volt a kísérője, ő vezeti az oltárhoz. Bizonyos szempontból ez majdnem az anyja esküvője volt.

– Ó, Addie. – Amikor a sofőr kinyitotta az ajtókat, Maeve szeme felcsillant az örömtől. – El sem hiszem, hogy tényleg megtörténik.

Most Addie végre megnyugodhatott egy kicsit. Az anyja boldog volt, Gavin pedig a templomban várta. Addie szerette őt, mindig is szerette. Az aggodalmi, amelyek eddig megakadályozták az esküvőt, valószínűleg csak butaságok voltak.

Ennél jobb nem is lehetett volna.

De aztán...

Összefogta a túlltömeget, és egy lendülettel kiszállt a limuzinból – és egyenesen Noah McPhersonba ütközött.

Noah a Sydney Central vezető sebész főorvosa volt, és Gavin főnöke.

A tanúja.

Magas és sötét hajú volt, tökéletesen szabott öltönyében rendkívül vonzó. Bár még csak a harmincas évei elején járt, komolysága idősebbnek mutatta. Jelen pillanatban még a szokottnál is komolyabb benyomást keltett.

Miért nincs Gavvel? – kérdezte magától Addie.

– Mi... mi a baj? – nyögte ki.

– Gav képtelen megtenni.

– Mit? – Addie megdöbbsent. Ott állt a tündéri ruhájában a ragyogó napsütésben, és feltett egy kérdést, amire lényegében már tudta a választ.

– Azt mondja, nem vehet feleségül – mondta Noah halkán. – Nagyon sajnálom.

Csend.

A harangoknak már meg kellene szólalniuk, gondolta szinte hisztérikusan. Úgy érezte, hogy mindjárt szétrobban a feje.

Gavin dobott engem?

Az nem lehet.

– És... adott valami magyarázatot? – Büszke volt, hogy dadogás nélkül sikerült kimondania a kérdést.

– Igen, de ezt valószínűleg nem akard hallani.

– Mondd el! – parancsolta.

Valamikor régen Addie Blair temperamentumos lány volt, aztán ez elmúlt. Évekig élt egy olyan házban, ahol minden kirohanását azzal a szemrehányással fogadta az anyja, hogy: „Jaj, Addie, mit szólna az apád? Csak még jobban összetöröd a szívemet.”

De most kitört belőle az indulat.

– Mondd el! – sziszegte, és Noah összerezsent.

– Addie, ezt később is megbeszélhetjük. Egy olyan helyen, ahol nem zavarnak...

– Most kell tudnom. Mondd el, miért.

Noah mély levegőt vett, és kiegyenesítette a vállát.

– Azt mondta... egész életében a nők uralták. A bánatuk, a mindenféle bajaik. És most, hogy anyukád beteg, nem tudta ezt elmondani neked. Nem akart még több bánatot okozni nektek. De úgy döntött, nem bírja tovább elviselni, hogy szükség van rá. A saját életét akarja élni.

– A saját életét – ismételte a lány megdöbbenve.

– Így fogalmazott.

– Szóval úgy döntött... – Addie nehezen találta megint a hangját – úgy döntött, hogy öt perccel a szertartás előtt vár, hogy ezt elmondja neked? Sőt még azt se: csak megüzenje?

– Azt hiszem... Figyelj, akard, hogy elvigyelek valahova?

– Menj a fenébe! – sziszegte. – Még csak fel se mert hívni?

– Azt gondolta, lebeszélne.

– Akkor ellenségnek tekint?

– Talán az ő szemszögéből kellene látnod. – Noah megpróbálta értelmezni az egészet. – Azt gondolja, hogy függsz tőle. Nem akar bántani, de úgy érzi, hogy anyukád betegsége miatt zsarolva van. Mert szükséged van rá.

– De... feleségül akart venni – dadogta Addie. – Hétéves korom óta szinte minden héten megkérte a kezem.

– Talán azt hitte, hogy soha nem mondasz igent. Ezt nem tudom. Csak azt tudom, hogy végül rájött, hogy nem tudja megtenni. Azt mondta, többé nem akarja, hogy az irányítsa, hogy...

– Mi? – Annyira feldúlt volt, hogy nem ismert magára.

– Addie...

– Minek engem?

– Nem csak rád értette. Szerintem az anyukádra és az ő anyukájára is.

– Szóval minek nevezett?

– Ez nem segít.

– Mondd ki!

Noah felsóhajtott.

– Rémes női regimentnek.

Csend.

Az emberek egymás után jöttek ki a templomból, és csodálkoztak, hogy mi folyik itt. Rebecca a kerekesszékekben az élen haladt. Noah felesége volt, gyönyörű nő, és a forrása minden mérgező kórházi pletykának. Élénknak és szinte elégedettnek tűnt az arckifejezése.

Az összes barátja követte a kórházból.

Lorna, Gavin anyja elszörnyedt arcot vágott, Addie anyja hamuszínű lett.

– Egész délelőtt Gavvel voltál, és ezt a szart hallgattad. – Addie igyekezett halkán beszélni, hogy senki más ne hallja. – Nem akarja, hogy szükség legyen rá? Amióta az eszemet tudom, nemcsak az anyámra vigyáztam, hanem az övére is. És most... velem dolgozik, és még annyi tisztesség se volt benne, hogy figyelmeztessen?

Az indulatai, amelyeket évekig elfojtott, hirtelen kitörtek, vöröslött az arca.

– Addie, sajnálom.

– Hát persze. – A hangja most távolinak hangzott. – Ezért jön most mindenki ide. Mindenki sajnálja. Ó, és itt van Rebecca is, aki minden részletet mohón magába szív. Magyarázd el a feleségednek, jó? És mindenki másnak is. Rémes női regiment, mi?

– Addie... – Noah a vállára tette a kezét.

Aztán dr. Adeline Blair olyat tett, amit még soha életében. Elcsapta a férfi kezét, és amikor Noah mégis újra megfogta a vállát, lekevert neki egy hatalmas pofont. Akkora pofont, hogy az egész templomkertben hallani lehetett.

Aztán dr. Adeline Blair, a kötelességtudó lány, a szerető menyasszony, illetve *volt* menyasszony, elutasított menyasszony – és ő, igen: szülésznő – felhúzta menyasszonyi ruháját, letépte a fátylat, és ledobta a szatécipőjét.

– Vigyázz anyára! – kiáltotta Lornának, mert még most is kötelességtudó lány maradt.

Aztán elviharzott.

2. FEJEZET

Három évvel később

– Üdvözlöm nálunk. Hat hónap, ez nagyszerű. Eleget látott már a kórházból? Nagyszerű, nem igaz? Jöjjön, megmutatom az orvosszállót, hogy be tudjon rendezkedni.

Henry, a kórház adminisztratív vezetője barátságos, kissé mogorva, középkorú férfi volt.

Noah megnézte ezt a helyet az interneten, és tetszett neki. A valóságban az elvárásait is felülmúlta. Bár kis kórház volt, mégis kiválónak tűnt.

Currawong Bay kétórás autóútra volt Sydneytől, a hegyek és a tenger között feküdt Új-Dél-Wales déli partján. A legközelebbi egészségügyi központba nehéz volt eljutni, a vidéki kórházat ezért úgy tervezték, hogy a lehető legönállóbban működjön. Jelenleg azonban nem volt sebésze.

Szerencsére az ideiglenes sebészi állás pont az volt, ami Noah-nak kellett. Még hat hónap, mire az ügye bíróság elé kerül. Addig nem láthatja a lányát.

Nem, a hétéves Sophie nem az ő lánya – ezt már ezerszer elmondta magának. A volt felesége lánya, ő nem tarthat rá igényt.

De hogy tudná egyszerűen kikapcsolni a szeretetét egy olyan gyerek iránt, akit már csecsemőként a szívébe zárt? Nem tudta, ezért kellett elhagynia Sydneyt. Megerőltető munkára volt szüksége, hogy ne örüljön meg.

– Csak egy lakó van orvosszállón, egy hölgy – magyarázta Henry. – A házat úgy tervezték, hogy elegendő privát szférát biztosítson. Közvetlenül a telken van. Megoszthatják egymással a lakótereket, de saját térrel is rendelkeznek, ha inkább egyedül szeretnének maradni.

– Ki lakik ott? – Noah nem számított rá, hogy osztoznia kell a házon, az álláshirdetésben nem ezt írták.

– A szülészorvosunk. – Úgy tűnt, Henry észre sem vette Noah aggodalmát. – Már majdnem három éve dolgozik nálunk, és a szállás tökéletes a munkájához. Remélem, itt van, akkor be tudom mutatni magukat egymásnak.

Ebben a pillanatban megcsörrent Henry mobiltelefonja. Fogadta a hívást, és egy pillantást vetett a kinti ragyogó napra. Amikor befejezte a beszélgetést, felsóhajtott.

– Sajnálom, közbejött valami. Az egyik golfpartnerem elfelejtette, hogy ma van a házassági évfordulója, és este a feleségével kell ünnepelnie, így előre hozták a játszmányt.

Szombat délután volt. Az öböl zafírkéken csillogott, a golfpálya csábítóan terült el a távolban. Minden bizonnyal ez a világ egyik legszebb fekvésű kórháza.

– Ha végigmegy a tornácon, majd át a járdán, harmadik ajtó balra – tette hozzá gyorsan Henry. – Ott mindent megtalál, amire szüksége van. Már várják. Csak mutatkozzon be, és rendezkedjen be. Fedezze fel az öblöt, csinálja, amihez kedve van, hétfőn aztán elárasztjuk munkával. Egyébként szokott golfozni? Nem? Kár. No, mennem kell. Isten hozta Currawongban.

Azzal eltűnt, és Noah magára maradt, ami nagyon is megfelelt neki.

Kiment a verandára, és néhány másodpercig gyönyörködött a kilátásban. Jó döntés volt idejönni, állapította meg. Egy forgalmas vidéki kórház gyönyörű helyen. Sokféle műtét. Tökéletes hely az élethez, amíg a bíróság nem dönt az ő javára.

Remélhetőleg...

Addig is lesz egy lakótársa.

Lassan végigsétált a verandán, ahol több fonott szék állt. Az orvosszállót egy fedett sétány kötötte össze a kórházzal. Szabadon álló, egyszerű faépület volt, széles teraszajtókkal, amelyek a tengerre nyíltak. A másik végében lévő ablak nyitva volt, a függönyöket fújta az enyhe szellő.

Amikor Noah a bejárati ajtóhoz ért, kopogni akart, de önkéntelenül megállt. A nyitott ablakon át elfojtott nyögés hallatszott. Talán beteg a lakótársa?

Az üvegajtó egy nappaliba nyílt. Ott nem volt senki. Lenyomta a kilincset, belépett.

A ház régimódinak tűnt, és berendezése inkább az otthonosságra, mint a stílusra helyezte a hangsúlyt. Magas mennyezet, kopott fapadló és kifakult szőnyegek. A nappaliban rengeteg kárpitozott bútor. A komódon egy váza sötétvörös pipacs.

Noah körülnézett. Tetszett neki a hely.

Aztán újabb nyögést hallott. Elég régóta volt orvos ahhoz, hogy tudja, valami komoly dologról van szó. Ez a fájdalom jele. Súlyos fájdalomé.

Ebben a pillanatban kinyílt egy ajtó. Egy nő állt ott.

Alacsony termet, barna haj, vastag szemüveg. Hálóing.

A hasát fogta.

– Maga meg...? – Láthatóan próbálta összeszedni magát. – Maga...?

– Noah McPherson vagyok. A sebész.

A férfi aggódva nézte, ahogy vonaglik a fájdalomtól, és hirtelen megragadta a vállát.

– Sebész – nyögte a nő. Aztán megdermedt. – Ó, a fenébe... Noah?

A férfi hirtelen felismerte.

– Addie? – mondta hitetlenkedve.

De a nő nem figyelt tovább, görcsösen fogta az oldalát.

– Noah... – Nehezen tudott megszólalni. – Jaj... Noah, én nem akarom... pont te... de azt hiszem, szükségem van... – A térde megadta magát, a kanapéra rogyott.

Orvosi vészhelyzettel szembesülve Noah zavarodottsága háttérbe szorult. Lehajolt a lányhoz, eltolta fürtjeit a szeméből.

– Mi a baj? Mondd el.

– Azt hiszem... nem: *tudom*, hogy terhes vagyok. – Alig kapott levegőt. – A teszt pozitív. Tizedik hét. Még nem voltam ultrahangon, de most... elviselhetetlen. Fáj a vállam. És... vérzek. Endometriózis. Klasszikus tünetek. Méhen kívüli terhességre lehet. Pedig annyira szeretném ezt a kicsit. Jaj, Noah, elveszítem a babámat...

A Henryvel tett rövid kórházi körút elég volt Noah-nak ahhoz, hogy gyorsan megtalálja a megfelelő embereket. A személyzet mélyen megdöbbsent.

Úgy tűnt, senki sem tudott Addie terhességéről. Egy ápoló segített átvinni a kórházba. A személyzet odasietett, még a szakácsnő is megjelent a konyhából, mert alig tudta elhinni.

Noah tudta, hogy ha valóban méhen kívüli terhességről van szó, neki kell megoperálnia Addie-t, mivel ő az egyetlen sebész a kórházban.

– Ultrahang kell – suttogta Addie, miközben egy hordágyon átvitték a verandán.

– Elintézem. – A férfi megnyugtatóan megsimogatta az arcát. – Addie, tudod, hogy sebész vagyok. Nem vagyok annyira jártas a terhességi komplikációkban, mint te, de ezt kezelni tudom. Bízol bennem?

– Én... igen. – A fájdalomtól eltorzultan nyúlt a férfi keze után. – Nincs... nincs más választásom.

Igaza volt: méhen kívüli terhességgel álltak szemben. Az ultrahang kimutatta a jobb petevezetékbe ágyazódott embriót. Az ilyen terhességnél életveszélyes belső vérzés léphet fel.

Addie kétségbeesetten nézte Noah-val az ultrahangképet. A fájdalomcsillapítók kezdtek hatni. A nővérek készen álltak, a műtő is, de még várniuk kellett az altatóorvosra, aki úton volt a fia rögbimeccséről.

– Annyira akartam ezt a babát – mondta Addie halkán. – Jaj, Noah... vannak hegeim az endometriózis miatt. Ha a másik petevezeték is megsérül...

Tudta, hogy ez mit jelent: fokozott meddőségi kockázatot. Noah képtelen volt megnyugtatóan.

– Kérlek... – Addie kétségbeesetten sírt. Újra megragadta a férfi kezét. – Tudom, hogy elvesztettem a babát, de nem akarok meddő lenni. Kérlek!

– Mindent megteszek, amit tudok – mondta lágyan Noah. – De mint tudod, semmit sem ígérhetek. – Beadta neki a műtét előtti gyógyszereket.

– Helyre tudod hozni a petevezetékét – könnyögött a lány. – Muszáj! Kérlek!

– Addie, te is tudod, hogy...

– Igen... De akkor is: kérek... És sajnálom, hogy megpofoztalak.

Noah nem tudta megállni, hogy ne mosolyogjon. Hogy pont most jut eszébe Addie-nek az a régi incidens.

– Lehet, hogy én is ugyanazt tettem volna a helyedben.

– Gavet kellett volna megpofoznom. – Mély levegőt vett, hogy összeszedje az erejét, de még mindig indulatos volt. – Hagytátok, hogy elmenjek a templomhoz... ti bitangok.

– Igazad van – mondta Noah. – Addie, van valaki, akinek szólnunk kellene? Támogatásra van szükséged. Anyukád? – Rövid ideig habozott. – A baba apja?

– Nem – felelte Addie élesen.

– Szükségünk van a legközelebbi hozzátartozód nevére.

– Nincs senki – vágta rá a lány. – Anya három éve meghalt. Gav anyja már nem beszél velem, és Gav már régen elment. A baba apja meg csak egy szám a spermabankból. Szóval ha meghalok a műtőasztalon, nyugodtan adjátok oda mindenemet a helyi macskavédőknek. De Noah... – Fojtott zokogással szorította meg a férfi kezét. – Meg fogod... a petevezetékem... ugye meg fogod próbálni?

– Igen.

– A pofon ellenére?

– Talán pont ezért – mondta Noah bűnbánóan. – Aznap nagyon rosszul bántunk veled.

Noah felnézett, amikor berontott egy sovány, vörös hajú férfi.

– Heló. Maga biztos az új sebészünk. Noah, ugye? Cliff Brooks vagyok, az altatóorvos. – Megrázta Noah kezét, majd döbbsen a beteg felé fordította a figyelmét. – Mi a... Addie?!

– Méhen kívüli terhesség – mondta a lány gyengén.

– A fenébe – mondta Cliff, hozzátéve még néhány drasztikus káromkodást. – Nem is tudtuk... Annyira sajnálom, édesem. Lehajolt, és megölelte a lányt. Ez húzós, de ne aggódj, minden rendben lesz. És most irány a műtő. És ne aggódj, Maryanne-nek két vetélése volt, mielőtt Michael megszületett, és most már négy fiunk van. Ne sírj. – Újra megölelte.

Noah elfordult, hogy megmossa a kezét. Ugyanúgy érezte magát, mint Addie esküvőjén: teljesen tehetetlenek. És bár nem volt joga megölelni a lányt, örömmel tette volna meg.

Noah-nak nehezebbé esett a műtőre koncentrálni. Mert Addie-ről volt szó, nem csak egy tetszőleges betegről.

És végül kénytelen volt eltávolítani a súlyosan sérült petevezetékem.

A háta mögött fojtott hangot hallott az egyik nővér felől. Egyre tisztábban érezte az általános feszültséget. Nagyon szerethetik Addie-t ezek az emberek, állapította meg magában.

– Nem is tudtuk, hogy terhes – mondta Heidi, az ötvenes műtősnő. – Soha nem volt senkije. Gyakran utazott Sydneybe, de csak egyszer maradt ott. Soha nem ment nyaralni. Azt hittük... És a másik petevezeték?

– Az jól néz ki.

Noah érezte, hogy a megkönnyebbülés hulláma járja át a műtőt.

– De attól még szörnyű ez az egész – mondta Heidi elgyötörten. – A sikeres terhesség esélye így...

– Nem nulla – vágott közbe Cliff reszelős hangon. – Hagyd abba, Heidi. Addie érdekében mindannyiunknak pozitívan kell gondolkodnunk.

Noah összezárta a sebet.

Addie felépül, és folytatja az életét. Mint az esküvő után. A megszégyenülése után. Otthagytta a templom előtt ülve, a szerettei között...

De most ki szereti Addie-t?

Semmi közöm hozzá, mondta magának. Addie a betege, tartania kell a szakmai távolságot.

Mintha ez lehetséges lenne...

Heidi a beteg fölé hajolt, hogy megnyugtassa, amint felébred. Két másik ápoló aggódó arccal állt a háttérben.

Noah kissé szédülve lépett hátra a műtőasztaltól. Megtette, amit lehetett.

– Most magukra bízom – mondta a nővéreknek. – Vigyázzanak rá. Folyamatos megfigyelés, egy

pillanatra se hagyják magára. Egy óra múlva megnézem, de ha addig szükség van rám, azonnal hívjanak.

– Köszönöm, kolléga – válaszolta Cliff. – Fogalma sincs, mennyire hálásak vagyunk magának.

Noah ismét Addie-re nézett. *Ők a családod. A kórházi kollégák.*

Miért érzi ettől olyan rosszul magát?

– Megvan minden a szállásán, ami kell? – érdeklődött Heidi.

Noah összeszedte magát.

– Igen, köszönöm. Nem leszek messze. Ahogy mondtam, folyamatos megfigyelés.

– Természetesen – biztosította Heidi, és visszafordult Addie felé.

Noah megtisztálkodott, és kiment a part feletti sziklákra.

Addie elvesztette a gyereket. Egy kisbabát.

Sophie.

Egy pillanatra majdnem rosszul lett. Miért gondolta valaha is, hogy munkával elmenekülhet ettől a bánattól? Egy utcaseprői állás valószínűleg jobb lett volna.

Elveszteni egy gyereket...

– Szedd össze magad – szidta magát. – Nem hagyhatod abba az orvosi munkát, csak mert elvesztetted őt.

Még nem vesztetted el.

De még mindig úgy érezte. Hol lehet most Sophie? Ha nem kapja meg a felügyeleti jogot...

– Nézz előre – mondta magának durván. – Egyszerre csak egy lépés.

A gyász már akkor is volt, amikor Addie még fel sem ébredt teljesen. Úgy árasztotta el, mint egy hatalmas fekete hullám, amely mindent elnyel.

– Szia, Addie. – Heidi megfogta a kezét. – Jól ment.

– Az én kicsikém... Elvesztettem.

– Ó, Addie, annyira sajnáljuk. Igen, elvesztetted a babát, de az új sebészünk nagyszerű volt. Szerinte... szerintünk minden rendben van.

Rendben?

Ugyan, dehogy.

Noah kipakolt, visszatért a verandára, és arra gondolt, hogy sétálni megy. De előbb még egyszer meg akarta nézni Addie-t. Mostanra már fel kellett ébrednie.

Mivel az ápolószemélyzet nem hívta őt, orvosi szempontból valószínűleg minden rendben volt. De Addie nemcsak a babáját vesztette el, hanem a jövőbeli terhességének esélyei is csökkentek. És az emiatti aggodalom csak tetézi a veszteség okozta gyászt.

Amikor megérkezett a kórházba, egy fiatal nővér megkönnyebbülten mondta:

– Dr. McPherson, reméltük, hogy még nem ment el. Egy tízéves kislányt hoznak be. Elesett, miközben egy madárfészket próbált elérni, és az apja szerint eltört a lába. Húsz percen belül itt kell lennie. Tudom, hogy valójában csak hétfőn kezd, de ha már itt van...

Ennyit a hétvégi akklimatizálódásról, gondolta Noah.

Azért jött Currawongba, hogy maga mögött hagyja tönkrement házasságát, és áthidalja a végtelennek tűnő várakozást. És Addie? Ő is ugyanezért van itt? Ha igen, akkor valószínűleg ő az utolsó ember, akit most látni akar. De ő az orvosa, ezt Addie-nek el kell fogadnia.

Addie a párnák közt feküdt, a plafont bámulta.

Tudnia kellett volna, hogy ez nem fog összejönni. Olyan boldog volt az elmúlt hetekben. Még a reggeli rosszullétek első jelei is boldoggá tették. Azt hitte, családja lesz.

Igaz, csak nagyon kicsi család, de mégis: család. Itt a kórházban megkapta a támogatást, amire szüksége volt. Tárt karokkal fogadták ezen a csodálatos helyen. Bár a főnővér meglehetősen mogorva volt, még vele is sikerült viszonylag jó munkakapcsolatot kialakítania. Az itt eltöltött három év alatt számos csecsemőt segített világra, jó barátokat szerzett, és tudta, hogy számíthat

mind a kollégáira, mind a currawongiakra.

Csakhogy most már nincs rájuk szüksége. A hasán lévő kötésre tette a kezét, és könnyek gyűltek a szemébe.

Nem, nem fog sírni. Addie sohasem sír. Akkor sem, amikor Gavin dobta, és akkor sem, amikor az anyja meghalt. Soha.

De a gyermeke...

– Bejöhetek? – Halk kopogás, és Noah McPherson állt az ajtóban.

Éppen ő látja sírni! Addie gyorsan letörölte a könnyeket az arcáról, és igyekezett megőrizni a méltóság látszatát. Amikor felébredt az altatásból, elpárolgott a dühe. Nem Noah hibája, hogy Gavin elhagyta. Ahogy az sem, hogy elvesztette a gyermekét.

– Persze – mondta a fogain keresztül. A mellette ülő ápolótanonc kérdően nézett Noah-ra, majd kisurrant, magukra hagyva őket. – Hallom, mindent megtettél, amit tudtál.

– Nagyon sajnálom, hogy elvesztetted a babádat.

– Semmi baj.

– De, biztos vagyok benne, hogy van – válaszolta Noah óvatosan. – El se tudom képzelni, mit érezhetsz. Leülhetsz?

– Igen... persze.

Noah helyet foglalt az ápolótanonc székében. Egy pillanatra Addie azt hitte, a kezéért nyúl, ezért gyorsan a paplan alá rejtette, a férfi pedig kicsit hátrébb húzódott.

– Orvosként kell beszélnem veled. El tudod viselni?

– Természetesen.

Noah komolyan bólintott.

– Nincs sok jó hírem, de legalább valami. Addie, a babád... te is tudod, milyen szomorú, hogy beágyazódott a petevezetékbe.

– Kislány volt... úgy éreztem – motyogta Addie. – Tudom, hogy hülyeség, de már arra gondoltam, hogy Rose-nak fogom hívni, a nagyanyám után. Tényleg hülyeség.

– Nem, egyáltalán nem az – ellenkezett Noah szelíden. – Rose... valódi volt. Egy baba, aki sajnos ott kezdett el növekedni, ahol semmi esélye nem volt a túlélésre.

Addie hátradőlt a párnákba, és lehunyta a szemét.

– Addie.

– Mhm.

Addie egyedül akart maradni a bánatával. Értéktelennek érezte az életet. Azt akarta, hogy...

– Addie, beszéljünk a gyakorlati dolgokról. – Noah hangja határozottan szólt, és ezúttal egyszerűen megfogta a lány kezét. Megnyugtató érintés.

Addie nem igazán akarta ezt, de szüksége volt a kapcsolódásra. Nagyon is. Tulajdonképpen el kellett volna zárkóznia, de nem tette. A férfi keze támaszt nyújtott neki, és ez segített.

– Ha szeretnéd, megtarthatjuk az embriót temetésre – magyarázta Noah. – Először a patológiára kell mennie, de utána... ha akarod...

– Én öö... Igen, akarom.

– Akkor megpróbálom elintézni. Nem ígérhetek semmit, de mindent megteszek. Addie, beszélhetünk a műtétről, vagy halasszuk inkább későbbre?

– Nem, most. – A suttogása alig volt hallható.

– Nos... sajnos nem volt más választásom, mint eltávolítani az egész petevezetékét. Megrepedt, és még ha sikerült is volna összevarnom, fennállt volna a veszély, hogy nem tudtam volna eltávolítani az embrió mikroszkopikus szövetdarabkáit. Olyan szöveteket, amik később további problémákat okozhattak volna. Szóval ez a rossz hír. Viszont a másik petevezeték teljesen egészséges.

– De ez nem jelenti azt, hogy...

– Ez még nem jelenti azt, hogy garantáltan teherbe eshetsz később – erősítette meg Noah. – Ezt mindketten tudjuk. De van esély. Adnod kell magadnak néhány hónapot, hogy regenerálódjon a tested. De semmi nincs okod, hogy ne próbálkozz újra.

A lány arckifejezése zárkózottá vált.

– Te szülészorvos vagy – mondta Noah óvatosan. – Jobban ismered az esélyeket, mint én. De most nem kell ezen agyalni, arra még lesz idő. Most csak magadra koncentrálj, arra, amire szükséged van, és arra, hogy elgyászold a kislányodat.

– Ezt úgy mondod, mintha elhinnéd, hogy igazi volt.

– Nem volt az? A te Rose-od?

Noah ránézett. Ez volt a legnehezebb rész. Emlékezett a száraz előadásokra a méhen kívüli terhességek sebészi eltávolításáról. De most itt ült, és arra gondolt: ez egy haláleset. Veszteség. Gyász.

– Ő a lányom volt – suttogta Addie. – Még ha csak rövidke időre is.

– És szeretted – mondta lágyan Noah. – Mindig is a részed lesz. De most aludnod kell. Tedd azt, amit a tested diktál, Addie. A nővér hamarosan visszajön. És ha bármi másra szükséged van, karnyújtásnyira leszek.

– Tudom – motyogta a lány. – Noah, én... megpofoztalak.

– Ha ez segít, nyugodtan pofozz meg újra – mosolygott a férfi. – Vagy bármi. Ami segít kialudni magad.

Kopogtak az ajtón, és Henry aggódva dugta be a fejét. Aztán Addie ágyához sietett, és óvatos puszit nyomott az arcára.

– Akkor Henryre bízlak – mondta Noah kissé szűkszavúan. – De csak öt perc, Henry. És a nővérnek vissza kell jönnie, mielőtt elmész. Addie-nek aludnia kell.

– Hónapokig kellene – felelte határozottan Henry. – Folyton mondjuk neki. De soha nem vesz ki több szabadságot, mint egy-egy hosszú hétvégét. Addie, most bizony elküldünk pihenni. Dr. McPherson bebizonyította, hogy tökéletesen alkalmas a szülészeti vészhelyzetek kezelésére, a te helyedre meg kérünk valakit a sürgősségi orvosi szolgálattól. Te pedig szépen elmész Sydneybe, vagy ahova akarsz. Akár az Aranypartra vagy még északabbra, a Nagy-korallzátonyhoz. Valahova, ahol két hónapig fekhetsz a napon, és felépülhetsz.

– Két hónap! – kiáltotta Addie elborzadva.

– Bizony – válaszolta Henry. – Legalább kilenc hét szabadságot halmoztál fel, plusz a betegszabadságok. Szó se lehet róla, hogy nemet mondj. A családomnak van egy tengerparti lakása az Aranyparton, nyugodtan használhatod. Vagy keress valami mást. Csak ne a közelben. Addie, két hónap alatt majdnem megtanulsz golfozni. De mindenekelőtt pihened kell. Igazam van, dr. McPherson?

– Tényleg pihened kell – értett egyet Noah.

– Tessék, ez eldőlt. Nincs vita. A következő hetekben nem lesz rád szükségünk – mondta Henry.

Heidi jelent meg az ajtóban a gyógyszerekkel, és Henry hozzá fordult, hogy megvitassák az Aranyparton vagy a Nagy-korallzátonyon tartózkodás előnyeit és hátrányait. Noah-nak tehát volt ideje visszavonulni.

– Még két perc, aztán ideje aludni.

Heidi és Henry egyetértően bólogatott. Noah-ra már nem volt szükség, szabadon távozhatott.

Szabadon.

Ehhez még hozzá kell szoknia.

3. FEJEZET

Két hónappal később

A két hónapos szünet sok mindent megváltoztatott Addie számára. A kórházi kollégái, a currawongi fiatal anyukák és látszólag az egész város tartotta vele a kapcsolatot egész idő alatt.

Most már úgy érezte, Currawong az otthona.

Az egyetlen probléma az volt, hogy Noah McPherson még mindig az orvosszállón lakott. Szemtanúja élete két legrosszabb eseményének, ezért valahogy sebezhetőnek érezte magát vele szemben.

Addie a két hónapban többször is gondolt rá. A hozzáértésére és kedvességére, amikor elvesztette a gyermekét. Az érintésére...

De ez teljesen szakszerűtlen, és ő profi akar maradni. A jövőbe nézni.

Kinyitotta az orvosszálló ajtaját, és behúzta sötétvörös, csillogó gurulós bőröndjét. Élénk szivárványszínekben pompázó nyári ruhát viselt, derekán szalaggal átkötve. A haja lazán omlott a vállára. Most ezüstszőke volt finom ametisztű szálakkal. Nagy, lila fülbevalót és egyetlen ametisztcseppet tartalmazó nyakláncot is viselt, és vadonatúj szemüvegének ezüst keretében is volt egy csipetnyi ametiszt.

Amikor alaposan megnézte magát a tükörben, elégedetten állapította meg, hogy tetszik magának az új külseje.

Aztán meglátta Noah-t. Neki ez az otthona – de Noah-nak? Ő csak egy szellem a múltjából. Szándéka, hogy teljesen professzionális maradjon, hirtelen semmivé foszlott. A szörnyű esküvő emlékei... az elvesztett baba...

A férfinak hat hónapra szóló szerződése van, tehát még négy hónapig itt lesz. Talán most lenne itt az ideje, hogy saját lakást keressek, gondolta Addie. Azért maradt itt, mert praktikus volt a szülészeti vészhelyzetekre, de bizonyára vannak alternatívák.

– Szia, Addie.

Noah chino nadtrágot és rövid ujjú inget viselt, a nadrágzsebéből sztetoszkóp lógott ki. Kicsit zilálnak és nyúzottnak tűnt, mintha hosszú napja lett volna.

– Szia.

– Isten hozott újra itthon.

– Köszönöm. Én is örülök, hogy visszajöttem. – Ez furcsán mereven hangzott.

– Kipihentnek látszol.

Kipihentnek? Ennyit a rakás pénzről, amit az új külsejére elköltött...

Másrészt – mit várt?

A távolléte alatt újra kapcsolatba lépett néhány barátjával Sydneyben. Valahogy Noah neve is felmerült. Azt beszéltek, a házassága nagyon rosszul végződött. Ezért fordított hátat a felívelő karrierjének, és jött Currawongba? Hogy feldolgozza a veszteséget?

Futólag Noah feleségére gondolt. Vagy a *volt* feleségére? Még kerekesszékekben is gyönyörű volt, hozzá képest Addie szürkének érezte magát.

– Igen, jól vagyok.

– Segíthetek a csomagokkal? – ajánlotta fel Noah.

– Nem szükséges – válaszolta könnyedén Addie.

Odament a bőröndjéhez, a hálószobája ajtaja felé fordította, és meglökte. Kicsit túl erősen és ferdén, úgyhogy sebesen átgurult a csiszolt fapadlón, és nekicsapódott a könyvespolcnak. Egy váza leesett, és összetört a padlón.

Csend.

– Úgysem tetszett az váza – nézte Addie a törmeléket.